

Sygn. akt **II AKa 67/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski (spr.) SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Gabrieli Stefaniak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. sprawy

K. B. (1)

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 190 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt III K 262/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 600 (sześćset) złotych opłaty za drugą instancję.

Andrzej Wiśniewski Maciej Żelazowski Andrzej Olszewski

Sygn. akt II AKa 67/16

UZASADNIENIE

K. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. W dniu 9 lipca 2015r. w mieszkaniu w miejscowości B., przy ul. (...), działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia A. K. (1) w ten sposób, że posługując się nożem, kierując uderzenia nożem w śródbrzusze pokrzywdzonej, ugodził ją tym nożem czterokrotnie, w tym dwukrotnie w brzuch oraz z uwagi na osłonięcie brzucha ręką przez pokrzywdzoną, raz w lewe przedramię i raz w lewą dłoń, powodując u pokrzywdzonej dwie rany kłuto-cięte nadbrzusza i śródbrzusza, powodując przerwanie powłok brzucha i drążące do światła jelita cienkiego, z jego uszkodzeniem w sześciu miejscach a także dwie rany cięte, tj. przedramienia lewego i dłoni lewej, które to

obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia, a także naruszenie funkcji kończyny górnej lewej pokrzywdzonej na okres przekraczający dni 7, a także spowodowały bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i bezpośrednie narażenie na ciężki uszczerbek na zdrowiu, zamierzonego celu nie osiągając, z uwagi na udzielenie A. K. (1) niezwłocznej pomocy medycznej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. W dniu 4 lipca 2015r., pomiędzy godz. 17:19 – 17:36, ze skutkiem w miejscowości B., w trakcie rozmowy telefonicznej, groził A. K. (1) pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 lutego 2016r., K. B. (1) uznano za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów i za to, za czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierzono mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, a za czyn opisany w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 190 § 1 kk, karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 kk połączono orzeczone K. B. (1) kary i orzeczono karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu, na poczet orzeczonej mu kary, okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w niniejszej sprawie od dnia 09 lipca 2015r., godzina 12.35.

Nadto, na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolniono oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

„w zakresie orzeczenia w przedmiocie pierwszego zarzucanego oskarżonemu czynu powyżej oznaczonemu orzeczeniu zarzucam mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania:

1. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez wybiórczą, newszechstronną i dowolną ocenę materiału dowodowego:

- skutkującą uznaniem, że powodem nieosiągnięcia przez oskarżonego zamierzonego celu było udzielenie A. K. (1) niezwłocznej opieki medycznej czy też wejście córki S. B. do pokoju, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego za winnego czynu polegającego na usiłowaniu zabójstwa pokrzywdzonej A. K. (1) w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy całokształt zebranego i należycie ocenionego materiału dowodowego wskazuje na działanie oskarżonego w zamiarze spowodowania średniego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 kk i dobrowolne odstąpienie od dokonania dalszego zamachu, w konsekwencji powinno skutkować zastosowaniem wobec niego art. 15 kk i uznaniem K. B. (1) za winnego popełnienia czynu z art. 157 § 1 kk;

- skutkującą pominięciem przy ocenie dowodów, okoliczności czynu wynikających z odczytanego na rozprawie protokołu przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, a świadczących o świadomości oskarżonego, iż nie pozbawił życia A. K. (1), gdyż widział, że po zdarzeniu porusza się o własnych siłach oraz że zostanie jej udzielona pomoc; (sąd co wyjaśnień oskarżonego nie dał im wiary w zakresie zamiaru zabójstwa i sprowokowania oskarżonego przez pokrzywdzoną);

2. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez błędną, newszechstronną dowolną i sprzeczną z dyrektywą rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego ocenę materiału dowodowego w zakresie przebiegu zdarzenia przede wszystkim w zakresie ustalenia, że wejście córki miało wpływ na zaniechanie ataku przez oskarżonego, podczas gdy zeznania świadka S. B. nie prowadzą do możliwości dokonania takiego ustalenia, natomiast ocena rozbieżnych zeznań pokrzywdzonej, których odmiennosć Sąd I instancji sam zauważa powinna być dokonana w oparciu o dyrektywę z art. 5 § 2 kpk;

3. art. 167 kpk poprzez nierozpoznanie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego zawartego przez obrońcę w odpowiedzi na akt oskarżenia, a który miał istotne znaczenie w zakresie m.in. ustalenia sfery wolicjonalnej i motywacyjnej oskarżonego podczas czynu, a nadto, wnioskowany dowód w postaci opinii biegłego psychologa stanowiłby istotne uzupełnienie opinii biegłych psychiatrów.

Z ostrożności procesowej na zasadzie zarzutu ewentualnego, zaskarżonemu orzeczeniu w zakresie pierwszego z zarzucanych oskarżonemu czynów zarzucam mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- przepisu art. 15 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego;

- przepisów art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwą subsumpcję polegającą na przyjęciu przedmiotowej kwalifikacji czynu, w sytuacji, gdy z opisu zdarzenia nie wynika po stronie oskarżonego istnienie zamiaru zabójstwa zarówno bezpośredniego jak również ewentualnego.

W zakresie drugiego zarzucanego oskarżonemu czynu zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 7 w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, niewszechstronnej oceny materiału dowodowego sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego skutkującej uznaniem, iż oskarżony groził A. K. (1), podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że groźby te rzeczywiście miały miejsce.”

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł „o zmianę zaskarżonego wyroku i w konsekwencji orzeczenie oskarżonemu kary w oparciu o przepis art. 157 § 1 kk (przy jednoczesnym wyeliminowaniu z kwalifikacji prawnej czynu przepisów art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk) – w zakresie pierwszego z zarzucanych oskarżonemu czynów oraz o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego oskarżonemu drugiego czynu ewentualnie (...) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rzeczywiście, sąd rozstrzygający nie rozpoznał wniosku dowodowego obrońcy, zawartego w odpowiedzi na akt oskarżenia, o powołanie biegłego – psychologa. W związku z powyższym, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie, co do oskarżonego K. B. (1), wydano opinię psychiatryczną (k. (...) zbioru (...)). Nie była ona kwestionowana ani przez oskarżonego, ani przez jego obrońcę. Została wydana przez uprawnione osoby, jest pełna, logiczna, a jej wnioski nie budzą wątpliwości. Biegli – psychiatrzy m.in. nie stwierdzili u K. B. (1) upośledzenia umysłowego, uzależnienia lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Nie było, i nadal nie ma, żadnych przesłanek do podważania sprawności intelektualnej oskarżonego czy też sugerowania zmian organicznych jego ośrodkowego układu nerwowego. Natomiast do sądu rozstrzygającego należy ustalenie, jeżeli jest to możliwe, motywacji działania oskarżonego.

A zatem, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było żadnych podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego – psychologa, a nie rozpoznanie wniosku dowodowego było uchybieniem, który nie ma **żadnego** znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (na marginesie należy też zauważyć, że obrońca nie ponowił tego wniosku na rozprawie (k. (...) akt).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie, dokonał pełnej, wszechstronnej i logicznej oceny zgromadzonych dowodów. Nie było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zeznań pokrzywdzonej, a obrońca nie przedstawił argumentów, które podważałyby wiarygodność tego świadka.

Oskarżony, wiedząc że konkubina się z nim rozstaje, poszedł do piwnicy i zabrał stamtąd nóż. Gdy wrócił do pokoju, w którym przebywała A. K. (1), natychmiast się zbliżył do niej i ją zaatakował zadając, jeden po drugim, kilka ciosów. Słusznie sąd I instancji ocenił, że to działanie oskarżonego było konsekwentne. Trzeba też pamiętać o rodzaju użytego narzędzia – noża mającego ostrze o długości 17 cm, bardzo cienkiego (a więc dobrze „wchodzącego” w ciało ofiary), a także o sile ciosów, skoro doszło m.in. do uszkodzenia jelita cienkiego. To, że na skutek okrzyków matki, do pokoju weszła córka, spowodowało, że oskarżony nie kontynuował swojego ataku. Nie oznacza to jednak dobrowolnego odstąpienia od realizacji wcześniejszego zamiaru, skoro oskarżony nie interesował się losem ofiary (a przecież wiedział, gdzie i czym zadawał ciosy). Słusznie też sąd rozstrzygający ocenił, że celem działania oskarżonego było nie tylko spowodowanie konkretnych obrażeń ciała, ale pozbawienie życia A. K. (1). Świadczą o tym przytoczone wyżej okoliczności zdarzenia.

Sąd Apelacyjny w całości akceptuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji (k. (...) akt), i do niej się odwołuje. Jednocześnie argumentacja apelującego jest pobieżna i wybiórcza, w sposób dowolny oceniono zebrany materiał dowodowy.

Uznając zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne, nie było powodów do zakwestionowania także ustaleń faktycznych w zakresie czynu drugiego przypisanego oskarżonemu.

Dlatego nie było podstaw do odmiennych, niż to uczynił Sąd Okręgowy, ustaleń faktycznych, w zakresie zamiaru, czy też kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego.

Nie sposób też uznać, że wymierzone K. B. (1) kary jednostkowe, jak i kara łączna, są rażąco surowe.

Kary, za usiłowanie zabójstwa i łączna pozbawienia wolności zostały orzeczone w najniższych możliwych rozmiarach. Nie było też żadnych szczególnych okoliczności przemawiających za nadzwyczajnym ich łagodzeniem. Dlatego i w tym zakresie apelacja obrońcy oskarżonego nie mogła odnieść oczekiwanego skutku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

Andrzej Wiśniewski Maciej Żelazowski Andrzej Olszewski